

LBRIS | We know
books

Ana Rotea

Dosarul unei vacanțe de groază

Al treilea caz al Detectivilor Aerieni

arthur

CAPITOLUL 1

Atenție, cititori!

ÎN PRIMUL RÂND, AMSĂ VĂ SPUN CĂ ȚIP PENTRU CĂ ALTFEL NU M-AȚI PUTEA AUZI! Ah, scuze, am uitat că vă scriu, de fapt... Mă aflu pe bancheta din față a microbuzului cu care revenim din scurta noastră deplasare la Bran. Am laptopul pe genunchi, chinuindu-mă să scriu, dar în curând aș putea-o avea pe Mimi în poală, la cât de periculos se agită și se balansează dinaintea mea.

Nu o știți pe Mimi? Este Mioara Minulescu, profesoara de limba română și coordonatoarea unei mici vacanțe careia i-am supraviețuit cu greu. De o jumătate de oră, de când am părăsit Branul, s-a instalat în fața microbuzului și zbiară un cântecel oribil cu care speră să distreze copiii:

— Ooooptzeci și patru de miiiici erau pe grăăătar, au mai rămaaas ooooptzeci și treeei!

Am rău de mașină, iar imaginea micilor sfârâind pe grătar nu-mi face deloc bine. Dar ceva împotriva răului de mașină nu am îndrăznit să iau, după ultima ispravă a lui Bibi cel mic, care ne-a tot schimbat pastilele spre finalul zilelor acestora petrecute în deplasare. Abia mi-am revenit

după „vitaminele“ luate de la proful de sport, Măriuță, care s-au dovedit a fi niște laxative ușoare, provenind din trusa pentru urgențe a lui Mimi. La rândul lui, Măriuță, săracu', a luat niște „pastile de cap“ de la mine, care, fiindcă cel mai probabil erau un tonic nervos (natural, din genul celor care te relaxează și te reglează psiho-emoțional), nu l-au scăpat de durerea de cap, dar l-au „reglat“ de tot. Așa că acum Măriuță nu mișcă și călătorește la bagaje, că doar acolo l-am putut băga, așa greoi și necooperant cum este.

Iar Mimi, care este de bună seamă și sursa tonicului care l-a anulat pe Măriuță, e aproape isterică, țopăie plină de energie, urlă în fața mea și-și încordează uneori bicepsii prin cămașa ei apretată și cu guleraș. Straniu, nu? E de la suplimentele pentru masa musculară care ajunseseră cumva de la Măriuță la ea. Măcar acum zbuciumul ei are pretextul că animă grupul, în schimb, dimineată la cafea n-avea nicio scuză, vă zic, să salte așa. Mă uit în spate să văd cum rezistă copiii la cântecul lui Mimi și, după ce dau la o parte mobilul cu care Bobo mă filmează îndeaproape, descopăr cu invidie că ei rezistă mult mai bine, toată lumea fiind cufundată în mp3 playere sau PSP-uri... și...

— Ia stai așa! Bobo, de ce mă filmezi din partea stângă, care mă dezavantajează cumplit? Ăăă... adică de ce mă filmezi, chiar n-ai ce face?

— E rândul meu să te supraveghez, mă anunță băiatul. Ai zis că scrii la noua carte cu detectivi!

— Asta și fac, deși statul cu nasul în laptop îmi agravează starea de rău de mașină!

— Ce??? Vrei să spui că brambureala asta despre pastile e începutul noii noastre cărți cu Detectivii Aerieni? Stai un minut, te rog, să te pâărăsc celorlalți și vin imediat înapoi!

O, nu. Acum îi aduce și pe ceilalți pe capul meu. Primul care apare e câinele meu, Sherlock, dar, cum îi e cam rău și lui, nu face decât să se prăbușească pe mijlocul culoarului. De-ar fi și ceilalți mici detectivi la fel de inofensivi...

— Vrei niște pufuleți? mă întreabă Ada dulce de pe scaunul din spate, unde a răsărit brusc, chemată de Bobo.

— Hei! se înființează și Teo lângă ea, prinzându-mă de păr în timp ce se agață cu mâinile de spătarul meu. Ada, nu o hrăni pe autoare dacă nu merită!

— Eu zic să o luăm cu frumosul, ridică Ada din umeri. Bobo mi-a zis că e puțin razna azi, de la gălăgia pe care o face Mimi și de la răul de mașină.

— Cincizeeci și patru de miiiici... răcnește Mimi spre noi fericită, crezând că detectivii noștri, Teo, Ada, Bobo și Sherlock, au venit în față să o asculte pe ea.

Mi-e rău. Acum văd iar micii lui Mimi și, în plus, miroase puternic a pufuleții Adei. Brusc, mi se strânge stomacul de spaimă crezând că umblă vreun șoricel pe la picioarele mele! Este însă Bibi, ultimul și cel mai mic din echipa de detectivi, pe care, liniștindu-mă, îl salt lângă mine pe scaunul liber și care, drept răsplată, îmi pune pe

laptop un gogoloi din păr, praf și diverse alte chestii adunate de pe podeaua microbuzului. Părul ca părul, că și eu mai am, dar în smocul ăla era și ceva cleios. Pfuuu! Cred că voi avea nevoie de o pungă!

— Ia-ți gândul! mă anunță Ada retrăgându-și punga de pufuleți spre care ținteam. Nimic nu intră în punga asta! Din ea doar se iese!

Ei, atunci să ies și eu urgent de aici! Deschid geamul de lângă mine și scot puțin capul la aer să-mi revin.

— Eu cred că vrea să scape de scris, îl aud în spate pe Bobo punându-mi diagnosticul. Se dă bolnavă ca să nu muncească – clasic!

— Sau i s-a urcat la cap scrisul ăsta, își spune și Teo părerea. Își dă aere, acum că aproape toată scara blocului știe despre ea că scrie cărți.

— Sper că nu se dă lovită ca să o plătim mai bine! se îngrijorează Ada.

— Ada! remarcă Teo. Ăștia nu erau pufuleții cu care o plăteam să scrie?

— Poate... ezită fata.

— Iar tu aproape că i-ai mâncat pe toți! râde Bobo, care scoate din pungă niște pufuleți și pentru el.

— Nu i-am mâncat... începe Ada o apărare cam minci-noasă și fără rost, strâmbând din gura plină de mălai expandat.

— Dați-i încoace! se impune șeful echipei, Teo, care de furie desigur, își bagă și el o mână de pufuleți în gură. Nu înțelegeți că ăștia sunt singura plată pe care o avem pentru

autoare? molfăie el. Nu conveniserăm noi că, decât să-i dăm doi lei și cincizeci de bani, cât mai aveam noi toți la un loc, mai bine îi cumpărăm ceva, că dă mult mai bine?

— Clar, confirmă Bobo în timp ce mai înhață niște pufuleți din punga pe care Teo o ferea de Ada. E ca atunci când nu ai bani de un cadou ca lumea și cumperi flori.

— Hei! se trezește Bibi cel exclus din ronțăiala generală. Să știți că mai devreme am lins câțiva dintre pufuleții ăștia și nu mai țin minte pe care!

— Pfui! se aude și copiii mai mari îi pun punga în brațe câștigătorului.

Când în cele din urmă decid să-mi bag capul ciufulit de curent înapoi în microbuz, descopăr toată gașca privindu-mă radios, cu fluturări masive de gene, unii chiar cu mânuțele împreunate:

— Te interesează un voluntariat? Vrei să ne scrii o nouă carte... gratis? Te rugăm...

Mă uit la ei și înțeleg că mai rău de atât oricum nu poate să-mi fie, așa că:

Aceasta este o nouă aventură reală a Detectivilor Aerieni:

Teo, zis Marlău
Ada, zisă Gesicaflecer
Bobo, zis Bolumbo
Bibi, zis Scupidu
și Sherlock, zis uneori Șerloc

Țineți-vă bine!

CAPITOLUL 2

Interșcolara lui Mimi

Să începem prin a spune că totul a fost din vina lui Mimi, profa de română, și a maniei ei de a-și face conexiuni prin toată țara. Prin Mimi, școala unde învățau Detectivii Aérieni a ajuns să discute încheierea unui parteneriat cu o școală din Bran, localitate despre care cred că știm cu toții că este convenabil situată într-o zonă de munte și că este asociată, de regulă, cu vacanța. [COPIII DIN BRAN: Care vacanță, că noi mai mult facem școală în Bran!] Drept urmare s-au anunțat mulți amatori pentru cele șase locuri oferite copiilor din școala noastră care ar fi dorit să-i însoțească pe profesori la Bran, pentru încheierea parteneriatului cu pricina. Erau toți dornici să fie scutiți de la ore în cele câteva zile de activități interșcolare și, în plus, circulau ceva zvonuri care făceau ca totul să pară și mai atrăgător.

— Nu fiți fraieri! striga Bobo, zvonarul principal, cocoțat pe catedră într-una dintre pauze. Asta nu e colaborare între școli, e vacanță de Halloween! Nu vedeți că 31 octombrie pică în zilele așa-zisului „proiect de parteneriat“?

— Are sens, a trebuit să admită prietenul său Teo, căci parteneriatele interșcolare sunt făcute pentru prezentarea tradițiilor din cele două regiuni în care sunt școlile, și oare ce are Branul mai tradițional decât Dracula?

— Dracula nu are de-a face cu Branul, a încercat Ada să-i aducă cu picioarele pe pământ, dar au ignorat-o cu toții, nefiind deloc palpitant ce spunea ea.

— Și de ce n-au zis că e minivacanță atunci? au întrebat unii mai sceptici.

— Profii nu aveau cum să scrie în planificările lor „avem chef de niște zile libere cu petrecere de Halloween“ și i-au zis parteneriat, capete seci ce sunteți! a pufnit atotștiutorul Bobo, pierzându-și răbdarea în fața limitărilor celorlalți.

Așa a început între copii o concurență înverșunată pe locuri care a ajuns până la depus de dosare și ținut de interviuri pentru a stabili motivația fiecăruia, de parcă făceau recrutări pentru CIA, nu o amărâtă de deplasare la munte. [BOLUMBO: *Amărâtă zici? Doar adulții au fost amărâți în văcănțuca asta splendidă! Hă-hă!*] Ce ziceam? A fost o nebunie alegerea celor șase copii. S-a lăsat cu crize de plâns, cu scrisori de intenție sfâșiate de cei respinși și cu intervenții la nivel înalt prin mătușa nu știu cui care-și bea dimineața cafeaua cu secretara școlii...

— Doamna Mimi, pardon, Minulescu, luați loc! a pofțit-o directorul Diva pe micuța și energica profesoară de

română, cea care stârnise toată această urgie în școală. De ce v-am chemat?

— Eu nu știu de ce m-ați chemat, domnule director, a rostit Mimi cu ceva tulburare în glas, aranjându-și ochelarii pe nas.

— Lăsați că știam eu... Parcă știam... Poate că v-am chemat să vă povestesc ceva relaxant, că vă văd cam stresată – eu mai fac chestii de-astea amabile pentru personalul școlii. V-am zis întâmplarea aia cu mine de la ultima reuniune a directorilor de școli generale de la munte? Munte... munte! Gata, știu! V-am chemat să vă impun să treceți un anume copil pe lista celor care vor pleca la munte în cadrul proiectului interșcolar.

— Imposibil, domnule director! s-a speriat Mimi. Lista e încheiată!

— Imposibil? O secundă să anunț, a spus directorul și a ridicat receptorul. Doamna secretară, după cum știți, mă aflu chiar acum împreună cu doamna Mi... Minulescu! Iar ea îmi spune că nu mai sunt locuri pe lista aceea pentru munte. Imposibil, zice ea.

— Imposibil, murmură Mimi.

— Așa? Am înțeles, a mai spus directorul în receptor, apoi a închis și i s-a adresat lui Mimi: Imposibil nu se poate.

— Ha? a clipit profa de română, încercând să prindă sensul.

— Trebuie să-mi găsiți un loc pe lista aia. E posibil ca cineva să-l vrea.

— Dar, domnule director, eu i-am ales cu greu pe elevii cei mai merituoși, în funcție de rezultatele la diferitele materii, așa că nu am pe cine să dau la o parte, cu atât mai mult pentru cineva care „e posibil“ să vrea să vină...

— Dar copiii aleși au fost anunțați deja că merg? a întrebat directorul.

— Nu încă...

— Deci, iată, avem de fapt șase locuri încă libere, s-a bucurat directorul.

— Am ales cei mai buni copii din școală, s-a revoltat Mimi. Mă iertați, dar poate că acest copil pentru care se... intervine nici nu merită locul!

— Nu merită? Asta nu ar fi deloc corect față de restul copiilor merituoși, aveți dreptate! Nu m-am gândit. O secundă să întreb, a spus directorul și a ridicat iar receptorul. Doamna secretară, dar copilul acela merită locul? Merită cel mai mult! s-a întors el către Mimi cu confirmarea.

— Dar măcar vine sigur acest copil? a bătut Mimi în retragere.

— Doamna secretară, a șoptit directorul în receptor, dar măcar vine sigur acest copil?

Apoi, închizând, edificat și mulțumit, telefonul, i-a pus lui Mimi în vedere:

— E posibil să vină și e imposibil să nu aibă loc!

După această importantă discuție, lista cu cei șase norocoși a fost afișată în holul cancelariei de o Mimi cam șifonată în demnitatea și autonomia ei de coordonatoare a proiectului interșcolar.

— Văd că ne-am calificat amândoi, i-a spus Teo Adei, în timp ce-și lungeau gâturile peste copiii îngrămădiți lângă listă.

— Dar cum de s-a calificat Bobo? s-a mirat Ada, descoperind numele de familie al lui Bobo, Calamitate, pe listă.

— Și de ce, mă rog, să nu mă calific, din moment ce pot face asta? s-a auzit o voce de undeva de la picioarele lor.

Era Bobo, care se dădea mare mergând în mâini. Merse așa din clasa lui până la listă, cu câteva admiratoare chicotindu-i pe urme.

— Poftim, un clown! i-a întors Ada spatele neimpresionată. Întrebarea mea rămâne: ce caută el alături de cei mai buni copii din școală?

— E cel mai bun sportiv al școlii, a spus Teo încântat de apariția lui Bobo. Ce frumos că mergem toți trei, adică întreaga echipă a Detectivilor Aerieni, fără ca Bibi cel mic să ne încurce de data asta! Dacă am da și de un caz misterios de rezolvat pe acolo, noi trei am fi, în sfârșit, echipa ideală!

— Mereu ai avut ceva cu fratele meu! a mârâit Bobo de jos.

— Dar beagle-ul Șerloc? Și-a amintit Ada. Nici el nu va fi cu noi și este un membru valoros al echipei.

Șerloc nu a ratat însă deplasarea la Bran și vă explic imediat de ce. Procedând invers decât copiii care nu știau ce să mai inventeze pentru a fi acceptați în proiect, profesorii se îngrămădeau cu scuze pentru a refuza invitația lui Mimi de a o însoți la evenimentul de semnare a parteneriatului. Așadar, contrar unei anumite opinii, nu aveau chef de nimic zi liberă, iar prezența lui Bobo și a altor nume grele pe lista copiilor a contribuit la menținerea acestei reacții a cadrelor didactice.

Așa că am primit EU o invitație greu de refuzat din partea școlii, fiind cea care colaborase atât de bine, până atunci, cu unii dintre copiii școlii – mai precis cu Detectivii Aerieni, așa cum s-au intitulat singuri Teo, Ada și Bobo –, scriind despre aventurile lor detectivistice. [AUTOAREA: Ar fi multe de zis despre cât de bine a mers această colaborare de fapt... DETECTIVII: Să nu începem de acum cu plângerile! Ai o carte întreagă să te plângi de noi.] Împreună cu mine, putea veni, în mod excepțional, și câinele meu, Șerloc, un detectiv destul de aerian și el din cadrul aceleiași echipe.

Drept urmare, în ziua plecării m-am prezentat cu Șerloc în parcare școlii, unde i-am întâlnit pe Mimi, profesoara de română, și pe un alt cadru didactic de sacrificiu, Măriuță, noul profesor de sport din școală. Eu, Mimi și Măriuță alcătuiau împreună un trio cam timorat, adversarii depășindu-ne numeric: Ada, Bobo, Teo, Dora, Emi,

Simon și atât. Copilul pentru care era imposibil să nu existe loc, se afla, probabil, între aceștia șase. Ne-am făcut socotelile că trei adulți puteau face față numai bine la câte doi copii de fiecare. Sau așa am crezut noi când am făcut un selfie de plecare și am mai și bătut palma între noi, de încurajare, în timp ce ăia mici ne priveau lung și rece. La revenire nu ne-a mai ars să ne pozăm și ne-am despărțit cu câte un „Pa!” grăbit și rostit peste umăr. Dar să nu anticipăm.